

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl soudcem Mgr. Janem Šmakalem ve věci

žalobce: **M.M.**, narozený ... , alias **N.N.U.**, narozený ..., státní příslušník
Kyrgyzské republiky,
toho času v Zařízení pro zajištění cizinců Balková, Balková 1,
zastoupen advokátem Mgr. Jindřichem Lechovským, sídlem
Šlejnická 1547/13, Praha 6,

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, sídlem Nad Štolou 936/3, Praha,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č. j. OAM-333/LE-BA02-P10-2019 ze dne 29. 7.
2019,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Jindřichu Lechovskému se přiznává odměna ve výši 4 114 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Plzni ve lhůtě dvou měsíců ode dne právní moci tohoto rozhodnutí.

Odůvodnění:

1. Žalobce dne 21. 6. 2019 podal opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany v Zařízení pro zajištění cizinců Balková. Svou žádost odůvodnil následovně: v roce 2010 sloužil v Kyrgyzstánu u speciálního vojenského útvaru. V téže době proběhla demonstrace před sídlem kyrgyzského prezidenta, při níž zahynulo větší množství osob. Po inauguraci nového prezidenta čelili žalobce a jeho spolubojovníci obvinění z usmrcení demonstrantů, za což mu hrozí dvacetiletý trest odnětí svobody. Na území ČR žalobce vstoupil v květnu 2011. Již tehdy žádal o mezinárodní ochranu, ovšem pod jiným jménem – N.N.U. V této žádosti uvedl žalobce jiné azylové důvody: v květnu 2010 přijel vypomáhat svým rodičům do města Oš, kde v červnu 2010 vypukly etnické střety, jichž se zúčastnil. Při pozdějším vyšetřování etnického konfliktu v březnu 2011 žalobce zadržela policie v Biškeku a násilím ho nutila k přiznání. Propuštěn byl poté, co rodiče zaplatili výkupné. O měsíc později vyšetřující policisté nabídli žalobci, že jeho případ uzavrou za 50 tisíc dolarů. Žalobce rozpory v tvrzených identitách vysvětlil strachem o sebe i své rodinné příslušníky. V roce 2016, kdy neuspěl s žalobou proti neudělení mezinárodní ochrany u Městského soudu v Praze, odjel do Lotyšska, kde si obstaral falešné doklady, s nimiž se do ČR vrátil, aby zde působil zejména v gastronomii. Dne 17. 6. 2019 cizinecká policie shledala jeho lotyšské doklady padělanými.
2. Žalovaný shledal napadeným rozhodnutím opakovanou azylovou žádost nepřipustnou podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu a zastavil řízení o udělení mezinárodní ochrany podle § 25 písm. i) zákona o azylu. Podle žalovaného uvedl žalobce nové skutečnosti, které nebyly jeho vinou předmětem zkoumání v řízení o předchozí žádosti o mezinárodní ochranu. Žalobce měl povinnost sdělit pravé důvody, které jej k opuštění Kyrgyzstánu přiměly, již při podání první žádosti. Účelem opakované žádosti je pouze snaha zabránit vyhoštění. K nevěrohodnosti žalobcových argumentů přispěla též nejasnost ohledně jeho totožnosti.
3. Proti rozhodnutí žalovaného žalobce brojil žalobou, v níž namítal zejména stručnost a striktnost negativního postoje žalovaného. Je pochopitelné, že žalobce nejprve uvedl v prvním azylovém řízení důvody neutrálního charakteru, jelikož se domníval, že k legalizaci pobytu stačí. Navíc byl traumatizován obavami z pronásledování kyrgyzskými agenty a nebezpečí, kterému hrozí v případě odhalení. Na jeho situaci se vztahuje eurokonformní výklad č. 4 odst. 3 směrnice č. 2004/83/ES a čl. 13 odst. 3 písm. a) směrnice č. 2005/85/ES, které brání aplikaci institutu opakované žádosti u žadatelů, kteří neuvedli reálné důvody azylové žádosti pro obavy z vážné újmy za předpokladu, že již obětí takové újmy byli. Žalobce připomněl, že byl obětí pronásledování a vyhrožování kyrgyzskou policií. Na podporu své argumentace odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 9 Azs 5/2009-65 ze dne 11. 6. 2009. Žalobce pravdivé důvody nesdělil bez své viny, protože o nich nebyl schopen hovořit.
4. Žalovaný k žalobě sdělil, že žalobce neuvedl takové skutečnosti, jež by překážely zastavení řízení pro nepřipustnost. Nový azylový příběh žalovaný hodnotil jako účelový, poněvadž žalobci nic nebránilo předat příslušné informace státním orgánům kdykoli dříve od prvního vstupu na území ČR. To platí tím spíše, že žalobcovým záměrem bylo pobyt na území státu legalizovat.
5. Napadený výrok rozhodnutí žalovaného krajský soud přezkoumal podle § 75 odst. 2 soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“) v mezích žalobních bodů a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
6. Podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu je žádost o udělení mezinárodní ochrany

nepřípustná, podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřipustnou podle § 11a odst. 1. Podle § 11a odst. 1 téhož zákona platí, že ministerstvo u opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany nejprve posoudí její přípustnost, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a. Neuvede-li žadatel takové důvody, ministerstvo řízení o žádosti zastaví (rozsudek rozšířeného senátu NSS č. j. 3 Azs 6/2011-96 ze dne 6. 3. 2012, č. 2642/2012 Sb. NSS).

7. Opakovaná žádost o udělení mezinárodní ochrany tedy neslouží k upřesňování či skutkovému doplňování předchozí žádosti. Jejím hlavním smyslem je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit postavení žadatele a které nemohl uplatnit vlastní vinou během předchozího řízení (rozsudek NSS č. j. 9 Azs 5/2009-65 ze dne 11. 6. 2009).
8. Bylo tak na žalobci, aby důvěřoval orgánům České republiky natolik, aby jim vyjevil pravou povahu důvodů k opuštění vlasti. Důvody popsané v azylové žádosti z roku 2019 žalobce znal již při podání první žádosti o mezinárodní ochranu v roce 2011, údajně však nebyl schopen je uvést z obav před pronásledováním agenty Kyrgyzstánu.
9. Tomuto tvrzení žalovaný neuvěřil ze srozumitelných, logických a na věc přílehlavých důvodů: jeho zjištění poskytují dostatečnou oporu závěru, že záměrem žalobce byla prostá legalizace pobytu na území ČR (opakovaný nelegální vstup do ČR, pobyt na území různých států EU, opatření padělaných dokladů za situace, kdy to nebylo třeba k opuštění Kyrgyzstánu, žádost o mezinárodní ochranu až po odhalení ze strany policie). O své traumatizaci, údajném pronásledování agenty, účasti na potlačování demonstrací, pak žalobce nenabídl jediný důkaz.
10. Za situace, kdy jsou skutková zjištění žalovaného úplná a prostá procesních a logických vad (a tudíž soudem prakticky nespochybnitelná), je správný jeho závěr o zavinění žalobce, který v opakované žádosti sice uvedl nové skutečnosti, ale mohl a měl je uvést již v řízení o žádosti předchozí.
11. Žalobce se svůj postup se snažil obhájit odkazem na „eurokonformní interpretaci“ čl. 4 odst. 3 směrnice č. 2004/83/ES a čl. 13 odst. 3 písm. a) směrnice č. 2005/85/ES (oba předpisy již nejsou platné, odpovídající ustanovení se však nachází i v aktuální úpravě). Kromě toho, že není zřejmé, co žalobce míní pleonasmem „eurokonformní výklad směrnice“, není ani zřejmá podstata jeho právního argumentu, protože z odkazovaných ustanovení a žalobní argumentace nijak konkrétně neplyne, proč by rozhodnutí žalovaného o zastavení řízení opakované žádosti mělo být nezákonné.
12. Dne 27. 9. 2019 v 8.10 hodin žalobce doručil krajskému soudu opakovanou žádost o přiznání odkladného účinku, kterou za něj zjevně sepsala jiná osoba než on nebo jeho zástupce. V ní rozporoval důvody, pro které krajský soud žalobě již jednou odkladný účinek nepřiznal a tvrdil, že žádost žalobce o mezinárodní ochranu nebyla opakovaná mimo jiné proto, že o původní žádosti nerozhodoval Nejvyšší správní soud. Žalobce tímto návrhem nebyl schopen zpochybnit důvody ve vztahu k nepřiznání odkladného účinku (protože uplatněná právní argumentace byla nesmyslná), zpochybnil tím však důvody, pro které mu byl ustanoven zástupcem advokát (žalobce je zjevně schopen obstarat si právní

pomoc vlastními silami). Nebylo však třeba z toho vyvodit procesní důsledek, neboť soud téhož dne o věci rozhodl rozsudkem, který podle závěrů nálezu sp. zn. Pl. ÚS 38/18 ze dne 18. 6. 2019 vyhlásil veřejně v 9.30 hodin.

13. Z uvedených důvodů soud žalobu zamítl dle § 78 odst. 7 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a úspěšnému žalovanému nevznikly náklady nad rámec běžné úřední činnosti. Žádný z účastníků tak nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 věta první s. ř. s.).
14. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Jindřichu Lechovskému náleží podle § 35 odst. 10 s. ř. s. odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů v celkové výši 4 114 Kč. Tato částka se skládá z 3 100 Kč za jeden úkon právní služby podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu za doplnění žaloby jako písemného podání ve věci samé [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu], z 300 Kč za jeden s tím související režijní paušál po 300 Kč a ze 714 Kč představujících 21 % DPH, kterou je právní zástupce žalobce povinen podle zvláštního právního předpisu odvést z odměny za zastupování a náhrad, jež byly vyjmenovány. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Plzni do dvou měsíců od právní moci tohoto rozsudku.
15. Za účtovaný úkon podle § 11 odst. 1 písm. b) advokátního tarifu soud odměnu nepřiznal, neboť ten je vymezen jako *první porada s klientem* včetně převzetí a přípravy zastoupení nebo obhajoby, je-li klientovi zástupce nebo obhájce ustanoven soudem. Je tedy zásadně třeba, aby se po doručení usnesení o ustanovení zástupcem uskutečnila první porada s klientem (srov. usnesení Vrchního soudu v Praze č. j. 6 A 722/2000-35 ze dne 7. 6. 2002, č. 1024/2002 SJS, rozsudek NSS č. j. 4 Ads 306/2018 ze dne 6. 12. 2018 či usnesení ÚS sp. zn. IV. ÚS 22/19 ze dne 29. 1. 2019), ledaže je dán objektivní důvod, proč porada neproběhla (usnesení sp. zn. I. ÚS 1879/10 ze dne 1. 8. 2011). Poradu s klientem či důvody, proč porada neproběhla, ovšem advokát soudu nedoložil. V této souvislosti je třeba uvést, že v rozhodovací činnosti Nejvyššího správního soudu byly k výkladu § 11 odst. 1 písm. b) advokátního tarifu vyjádřeny různé názory: např. podle rozsudku č. j. 8 Azs 38/2014-19 ze dne 23. 6. 2014 lze odměnu za tento úkon právní služby přiznat, přestože porada s klientem neproběhla. Oproti tomu rozsudek č. j. 8 Ads 271/2018-34 ze dne 25. 4. 2019 zjevně vychází z nezbytnosti porady a jejího doložení soudem (stejně tak i usnesení č. j. 6 Ads 21/2009-56 ze dne 10. 6. 2009, č. j. 7 As 143/2012-50 ze dne 28. 3. 2013, č. j. 2 Azs 140/2018-50 ze dne 28. 8. 2018, rozsudek č. j. 9 Azs 229/2015-53 ze dne 7. 1. 2016 a další). Za toho stavu vyšel krajský soud z jednoznačného znění § 11 odst. 1 písm. b) advokátního tarifu a z toho, že žalobu v její konkrétní podobě bylo možné vyhotovit bez „přípravy zastoupení“, tj. pouze v rámci sepsání žaloby jako úkonu honorovaného již podle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu do dvou týdnů od jeho doručení. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 27. září 2019

Mgr. Jan Šmakal v.r.
soudce

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.